

ΕΡΩΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

I

MΕΤΑ τὴν ἀδιάκοπον παρέλασιν ἀλλεπαλλήλων ἔρωτικῶν ἐγκλημάτων καὶ τὴν συνοδεύουσαν αὐτὰ ἀγριότητα, μετὰ τὴν σειρὰν τῶν τραγικῶν παραφροσυνῶν καὶ τῶν νοσηρῶν ἐξάψεων τοῦ ἔρωτισμοῦ, ἡ κοινὴ συνείδησις συνταράττεται, ὃ δὲ φιλόσοφος ἐξιστάμενος ἔρωτῷ, μήποτε πλανᾶται ἢ κατὰ παράδοσιν ἡθικὴ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, μήποτε ὅπερ, ἀτόπως ἵσως, καλεῖται ἀκολασία, εἰνε τὸ εἰρηνικὸν ἴδεωδες τῆς σχέσεως τῶν φύλων ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἀνθρωπίνων ζώων. "Ισως τὸ αἰσθῆμα εἶνε ἡ παραφροσύνη τῆς ψυχῆς καὶ ἵσως θὰ ἔπρεπεν ἐν ὄνδροις τῶν ἡθῶν νὰ πνιξώμεν τοὺς Λαμαρκίνους ἐντὸς τῶν Λιμνῶν των." Ισως οἱ Ποιηταὶ ἡπάτησαν τὸ Γένος ἡμῶν, ἐκθειάζοντες τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἵσως θὰ ἤτοι σοφώτερον νὰ ἡρκούμεθα ἐν τῷ νόμῳ τῆς συνουσίας ἀνεύ ὄνειρων, ἥτις φαίνεται, καὶ διὰ τὸν ἀνθρωπὸν αὐτὸν οὖσα ἡ τελευταία λέξις τῆς φοβερᾶς φύσεως. Τίς οἶδε φεῦ! καὶ τί; θὰ εἴπῃ ποτέ, ἐὰν ἢ ἀνυπόχριτος ἐπιστροφὴ πρὸς τὸ ζωῶδες τῶν πρώτων ἡλικιῶν δὲν εἶνε τῆς εύτυχίας τὸ τόσῳ περιζήτητον μυστικόν! Δέκα ὄκτω αἰῶνας μετὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὸ σύστημα περὶ ἡθικοποιήσεως διὰ τοῦ αἰσθήματος ὁ Darwin συμπεραίνει εἰς τὸν ἀγῶνα, ὃν οἱ ἔλαφοι διεξάγουσι περὶ τῆς δορκάδος; κατὰ τὴν ὥραιαν τοῦ ἔαρος ὥραν. Καὶ ἵσως δὲν ἔχει ἄδικον, διότι διατάντη πλέπη τις γυναῖκα, σύζυγον ἄμα τε καὶ μητέρα, δολοφονοῦσαν τὸν ἄνδρα τὸν καὶ πατέρα τῶν τέκνων αὐτῆς, τί ἀλλο τοῦτο σημαίνει ἢ δι τοῦ δι περι συμπνίγει τὴν συνείδησιν τῆς συμβίας καὶ τῆς μητρὸς εἶνε τὸ θῆλυ σχῆμα πλέον τῆς ἀνοίξεως, ἀλλὰ τῶν τεσσάρων τοῦ ἔτους; ὥρῶν; Διατί τάχα ὁ ἀνθρωπός ν' ἀγαπᾷ ἐν πάσῃ τοῦ χρόνου στιγμῇ; καὶ τί εἶνε τὸ κακὸν τοῦτο, τὸ ἰδιάζον

τῶν ἀνθρωπομόρφων πολίτη τοῦ ζωίκου βασιλεῖου, ἃγον δὲ αὐτὸν εἰς ἐγκλήματα πλείσιν ἡ ἡ πεῖνα ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτῆς καταστάσει; Τί λοιπὸν ἡ ἀνθρωπίνη νοημοσύνη προστιθησιν εἰς τὸν ἔρωτα; Ἐγκλήματα.

III

Έξετυλίσσετο ἀρτίως πρὸ τῶν ἐνόρχων τῆς Ἀλγερινῆς πόλεως
Oran ἡ ύπὸ τῆς Κας Weiss κατὰ τοῦ συζύγου της φρυμακεία,
ἐρωτικὸν ἔγκλημα μετὰ πολλῆς ἀναιμεμιγένον φιλολογίας. Ἡ
τάλαινα τοῦ δράματος ἡρωὶς παρουσιάζει παράδοξον κράμα ποιή-
σεως καὶ ἀρσενικοῦ, εἰδημοσύνης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ψυχο-
λογίας, ὅμητης μεστῆς πάθους καὶ ἀγγινουστάτου ἀναλυτικοῦ πνεύ-
ματος. Ὁ τύπος τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως διηγήθη, τὸν
βίον τῆς Κας Weiss κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἔγκληματός της:
Βίον τῆς Κας Weiss κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἔγκληματός της:
τὸν θάνατον τῆς μητρός της, μηδενιστός της, ῥῆματος της
της, ἦτις ἐν ταύτῳ διατηρεῖ οὐκοτοφεῖον διὰ πλουσίους ξένους
τὴν μετάπτωσιν αὐτῆς ἀπὸ τῶν γειρῶν καθολικῆς παιδαγωγοῦ
εἰς χεῖρας Ἱερέως Λουθηρανοῦ τὸν πρῶτον αὐτῆς, ἐωδεκαέτιδος
ἔτι πλατωνικὸν ἔρωτα πρὸς Γάλλον, καὶ τέλος τὸν πραγματικὸν
ἔρωτα αὐτῆς δεκαοκτάτετιδος πέρας τὸν Κ^{ου} Weiss. Ἡ πρὸς τοῦτον
σχέσις, ἣν νομιμοποιεῖ μετ' ὀλίγον ὁ γάμος; ἢτο μετὰ τοσαῦτα
ἔτη βίου ἀτάκτου καὶ πλάνητος, ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ νηνεμία.
Μετὰ παγερὰν παιδικὴν ἡλικίαν, ἣν διῆλθεν ἄνευ συμβουλῶν καὶ
δίκιας στοργῆς, ὁ γάμος ἐπῆλθε, κομιζῶν τὴν παραμυθίαν καὶ τὸ
εὐεργετικὸν βάλσαμον τῆς ἀγάπης. Ἡ Κα Weiss γίνεται μήτηρ
καὶ ὅλον τὸ θυελλῶδες καὶ ἀθλιὸν παρελθὸν φαίνεται διαγεγραμ-
μένον, ὅτε ἔκριγνυται ἀποτόμως ἡ ἀναπόφευκτος ἀντίδοσις τῆς
κληρονομίας καὶ τῆς ἀνατροφῆς. Ἀνατραφεῖσα εἰκῇ καὶώς ἔτυχε,
διδαχθεῖσα τὰ πάντα προώρως, ἀπογχλακτισθεῖσα, οὕτως εἰπεῖν,
ἀπὸ τῶν πρώτων τοῦ βίου τῆς ἡμερῶν πάσης ύγιοις χαρᾶς, ἡ
γυνὴ αὐτῇ εὐρέθη ἀφύιακτος κατὰ τῶν ἐνεδρῶν τοῦ πάθους. Μία
τῶν ἡμερῶν συναντᾷ τὸν μηχανικὸν Κ^{ου} Roques, εἰς οὓς τὰς ἐρω-
τικὰς παγίδας δὲν βραδύνει νὰ πέσῃ. Τις τῶν δύο συνέλαβε τοῦ
ἔγκληματος τὴν ἴδεαν; Λύτη ἡ ἔκεινος, ὅτις ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ θά-
νατος τοῦ Κ^{ου} Weiss ἦτο τὸ μόνον μέσον ν' ἀπολαύσῃ τῆς ἐρω-
μένης χωρὶς ζηλοτυπιῶν καὶ χωρὶς δυσχερείας. Τὸ ἔγκλημα
ἡρξατο ἐκτελούμενον. «Ἐξετέλεσα, διηγεῖται ἡ ἴδια, τὸ ἔγκλημα
σχληρυνθεῖσα καὶ τυφλωθεῖσα ὑπὸ ἀγγίων σοφισμῶν, διὰ λελο-
γισμένης καὶ ἐμμόνου πειθοῦς ὑπὸ ἐκμεμαντημένου βοηθουμένης
πάθους.» Λί γραμματὶ αὐται, αἱ ἀποπνέουσαι πάθος καὶ εἰλικρί-
πάθους.» Λί γραμματὶ αὐται, αἱ ἀποπνέουσαι πάθος καὶ εἰλικρί-

νειαν, ως τόσαι ἄλλαι, ὡς ἔγραψεν ἐν τῇ φυλαχῇ ἐφείλκυσαν τὴν γενικὴν τῶν ἀνθρώπων συμπάθειαν. Ἡ εὐγλωττία καὶ ἡ ψυχολογικὴ ἀνάλυσις, αἱ χαρακτηρίζουσαι τὰ γραφόμενά της, ἀνάγουσιν αὐτὴν εἰς περιωπὴν φιλοσόφου καὶ συγγραφέως· δστις ἀνέγνωσε τὰ ἐπιστολὰς της καὶ τὴν καθημεριήν της ἐφημερίδα ἐν ἡ κατέγραφε τὰς ἐντυπώσεις αὐτῆς καὶ τὰ συναισθήματα, ὅμολογει δτι ἡ Κ^α Weiss γράφει τόσω καλὰ δσον ἡ Mme Lafarge, ἐπίσης γλαφυρὰ ως ἡ Georges Sand.

Φωραθείσης τῆς κατὰ τοῦ συζύγου της φαρμακείχς, ρίπτουσιν αὐτὴν εἰς τὰς φυλαχάς, δπου μανθάνει μετ' οὐ πολὺ τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ συνενόχου καὶ ἑραστοῦ της. Τὸ θλιβερὸν τοῦτο ἄγγελμα ἀκολουθεῖ ὁ θάνατος τοῦ ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Roques ἀθεμίτου σχέσεως θυγατρίου της. Ἀπολέσασα οὕτω τὰ δύο ταῦτα τῆς ἀγάπης της ἀντικείμενα, ἐσκέψθη νὰ ἀποθάνῃ. Εἶξεύρω δτι ἡ καρδία ἔχει ψυγῆ, δτι ἀπεμονώθην καὶ δτι δὲν δύναμαι νὰ βαδίζω μόνη ἐν τῇ ζωῇ. Ἐχω ἀνάγκην προσφιλοῦς δντος. Καὶ ὁ βραχίων καὶ ἡ καρδία μου εἶνε πλέον κενά. Οὔδεις πλέον μὲ αγαπᾶ. Οὔτε οίκιαν ἔχω πλέον οὔτε σύζυγον οὔτε ψυχήν. Ἀνήκω εἰς τὸν θάνατον.» Όποια αἰσθηματικὴ λογική!

Εἶχεν, ως φαίνεται, λεπτὸν ἔνστικτον ἡ Κ^α Weiss, ἦτο δξεῖα, εὐπαιδευτος, ἄλλ' εύμετάβλητος ἡ μᾶλλον ἀστατος, ὁ δὲ θετικὸς νόμος καθείργυνεν αὐτὴν ἐντὸς καθήκοντος, θελκτικοῦ ἵσως δι' ἄλλους, ἀφορήτου δυως αὐτῆς. Μετὰ παραφορὰν εἰλικρινῆ μέχρι σκληρότητος ἥκολούθησε τὴν ἀναπτυσσομένην κλίσιν της, λησμονοῦσα πᾶν δ, τι δὲν ἦτο τὸ μέλλον ἐλεύθερον κωλυμάτων καὶ θυσιάζουσα μετὰ τοῦ ἀμειλίχου ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς τερατώδους ἀσυνειδησίας τῶν παθηλάτων δντων καὶ τῶν νευροπαθῶν τοῦ ἔρωτος πᾶν δ, τι ἡνῶγλει τὸν ἔρωτά της. Καὶ ἐκτίθησι πάντα ταῦτα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς της, δχι ως θὰ ἐπράττομεν τοῦτο οἱ δημοσιογράφοι, οἵτινες παρατηροῦμεν τὰ συμβαίνοντα μετὰ τῆς ἡσυγίας καὶ τῆς ἀδιαφορίας, εἰς ἀς ρίπτει ἀναγκαίως ἡ συνήθεια, ἄλλὰ μετὰ τρικυμίας ψυχῆς παλλαμένης, καὶ πλημμυρούσης ἐξ ἔξωτος καὶ δτε ἔτι ὁ ἐραστής δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ. Φωνάζει τὴν θλῖψιν της, τοὺς πόθους της, τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς της καὶ δταν ἀναγινώσκη τις δσα τῇ ὑπηγόρευσε τὸ κατέχον αὐτὴν διαιρόνιον, ἔρωτῷ ἔχυτόν, ἐὰν θὰ τὴν κατεδίκαζεν, ὃν τυχὸν ἔνορκος δικαστής. Ἀλλ' δταν αἴσινης ἐνθυμηθῆ τις, δτι ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶχε δύο τέκνα. Λέγομεν εἶχε, διότι τῇ εἶχον ἀφιερεθῆ. Καίπερ μὴ γεγραμμένον ἐντὸς τῶν κωδίκων, εἶναι ἀληθῶς δικαιοιν, ὅστε αἱ μητέρες νὰ χάνωσιν ἐπαξίως τὰ ἐκ τῶν σπλάγχνων των ἐκπορευόμενα μικρὰ δντα, ἀφοῦ αἱ μικραὶ των γείρες δὲν

έδυνήθησαν νὰ τὰ ἀναχαιτίσωσιν ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ ἔγκλημα· τος. Ή Κ^α Weiss εἶχε τέκνον, καὶ ἔκεινος, δν ἡθέλησε νὰ φρεύσῃ, δὲν ἦτο μόνον ὁ σύζυγός της, ἦτο τῶν τέκνων της ὁ πατέρ. "Ο τε ἔξετέλει τὸ ἔγκλημά της δὲν ἀνεμνήσθη τῶν δύο τέκνων της, ὃν τὰς λευκὰς κοιτίδες ἔκηλιδου διὰ μεγάλης δηλητηρίου κηλίδος. Εἳν ἦτο ἄτεκνος, θὰ ἔξηπτεν εὔχολωτερον τὸν οἰκτον κηλίδος. Εἳν ἦτο ἄτεκνος, θὰ ἔξηπτεν εὔχολωτερον τὸν οἰκτον δικαστῶν ἐπιλαθούμενη σύμβως τοῦ ὑπάτου τῶν μητρικῶν κατῶν δικαιούσται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἔαυτῆς τὴν τυφλήν τοῦ πάθους φοράν. Πρὸ τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς ιστορίας, ἥτις διαδραματίζεται ἐν τῷ βίθει πολιγυρης, Ἀλγερινῆς καὶ ἐν τῇ ἐστίᾳ μικρᾶς οἰκογενείας, ἥτις κατὰ κοινωνικὸν οὕτως εἰπεῖν λάθος ἡ Κ^α Weiss, ἡ ἔξι ἀλλης φυλῆς δρυμωλένη αὐτὴ γυνή, εἶχε γίνει ἡ μήτηρ, πρὸ τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς, λέγομεν ιστορίας, διαδραματίζεται τις τὸ ἀπειρον πλῆθος τῶν μητέρων καὶ τῶν συζύγων ἀνευ μὲν ιστορίας ἀλλ' ἀνευ καὶ σκανδαλώδους δίκης—τῶν γυναικῶν ἔσεινων, τῶν ἐντελῶς ἀφωσιωμένων εἰς τὰ καθήκοντά των, ἀτινα ἔμαθον νέαι κόραι καὶ ἔκτοτε ἐπετέλεσαν πιστώς. Βλέπετε τις τὰς γυναικας αὐτὰς σεμνὰς καὶ ὑπεροφάνους νὰ μεγαλώνωσιν ὑπὸ τὴν μητρικὴν πτέρυγα, ἐλαφρὰν ἐπὶ τοῦ μετώπου των καὶ γλυκεῖχν διὰ τὴν ἀδυναμίαν των τὰς ἀκολουθοῦμεν μεμνηστευμένας ὑπὸ τὴν λευκὴν νυμφικὴν καλύπτραν, πορευομένας ὑπὸ τὸ κράτος θελητικῆς ταραγῆς πρὸς τὸν οἶκον, ὡφ' οὐ τὴν στέγην θὰ διαβιώσωσι μετὰ τοῦ ἔκλεκτοῦ συντρόφου των. Τὰς ἀνευρίσκουμεν μητέρας μετ' οὐ πολὺ, πιστὰς εἰς τὸν ὄρχον, δν ἡ στοργὴ καθιστᾶ αὐταῖς πολύτεμον καὶ δι' δν τὸ σέδιχος τοῦ συζύγου των γίνεται ἡ ὑψίστη ἀνταμοιβή καὶ τέλος τὰς βλέπομεν λευκὰς γραίας μὲ τέκνα τέκνων ἐπιχρυπνούσας μὲ ζηλότυπον σύμβως ἐπὶ τῆς ὑπολίψεως τῆς οἰκογενείας των. Αἱ γυναικες αὐταῖς, ὃν ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι ὀλόκληρος λεγεών διατηροῦσιν ἀσθεστον τὸ πῦρ τῆς πρὸς τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν λατρείας.

"Η Κ^α Weiss ἐλάτρευε τὸν σύζυγόν της, ἔξι ἔτη δὲ ἀπὸ τοῦ μετ' ἔκεινου γάμου της καὶ ἀφοῦ ἐγέννησε δύο τέκνα, ἀποπειρᾶται νὰ τὸν φονεύσῃ. Τὸν ἐλάτρευε καὶ δύως ἡ συνίντητις νεύραται ὡσεὶ δι' ἀοράτου ἀλλ' ισχυροῦ ἀνέμου ἀπὸ τοῦ οἴκου, ἀνηρπάγη ὡσεὶ δι' διέρρεεν ἥτσυχος καὶ σεβαστὴ ἡ ζωὴ της, ἵνα μετενεγθῇ ἐπὶ τοῦ ἔδωλου τῆς ἀτιμίας, ἐφ' οὐ ἐκάθιζε, δικαζομένη, ἐν μέσῳ γυροφυλάκων.

III

Τὸ φοβερὸν ἔγκλημα, ὅπερ μετὰ θοκσύτητος καὶ ὑπομονῆς ἡ

Κα Weiss παρεσκεύασε καὶ ἔξετέλεσεν, ἀνέλυσε δὲ κατόπιν ἐν ταῖς πρὸς τὸν ἔραστήν της ἐπιστολαῖς· ὁ βρχδὺ; αὐτὸς φόνος, ἡ κατὰ σταγόνας διλοφονία μὲ τὴν ἐπιμελῆ τῶν ἵγνων τῆς πράξεως ἔξαφάνισιν καὶ τὴν προσπεποιημένην ἀπελπισίαν της ἐπὶ τῷ κυριεύοντι τὸν σύζυγον μαρασμῷ· ἡ συζυγικὴ αὐτὴ κωμωδία καὶ ἡ ἀλληλογραφία τῇ; μελλούστης χήσας πρὸς τὸν μέλλοντα δεύτερον σύζυγόν της· τέλος πάντων ἡ ἀναλυτικὴ μελέτη τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς ψυχικῆς καταστάσεώς της, ἀφ' ὅτου φωραθεῖσα, ὡδηγήθη εἰς τὴν εἰρκτήν, μελέτη, ητις ἀποτελεῖ εὔγλωττον δημηγορίαν σταθμίζουσαν τὰ τε ὑπὲρ καὶ τὰ κατ' αὐτῆς, ταῦτα πάντα ἐυβάλλουσι τὸν πχρατηρητὴν εἰς ἀμφιβολίαν ἐὰν δοις εἰς ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ οἱ κατὰ τὸ φαινόμενον τώλατε καὶ πνεύματι ὑγιεῖς ὑπέχουσιν ἵσην εὐθύνην, ἐὰν οἱ ἀνεξερεύνητοι νόμοι τῆς κληρονομίας δὲν με οὕτι παρ' ἐνόχοις τισὶν ὑπάρξεσι τὴν δύναμιν τῆς ἐλευθέρας σκέψεως καὶ τοῦ καταλογισμοῦ, ἐὰν πρέπῃ ν' ἀναγνωρίσῃ τις τὴν γεόπλαστον κατηγορίαν τῶν causes passionnelles, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐὰν ὑπάρχωσι τόσοι ἐγκληματίαι ὅσα ἐγκλήματα.

Πρὸ τῶν κακούγων ὄντων αὐτῶν, τόσω παραδόξως διεστραμένων καὶ ριπτομένων μετὰ τόσης ἀταραξίας ἔκτος τῶν τρίβων τῆς λογικῆς καὶ τῆς συνειδήσεως ἡ κοινὴ γνώμη μένει καταπεπληγμένη καὶ ζητεῖται ἐὰν καὶ πόσον ταῦτα εἰσὶν ὑπεύθυνα. Οἱ νοσοκόμοι, οἱ ἱκτροί, οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ δημοσιογράφοι συζητοῦσιν ἐπ' ἀπειρον περὶ τούτου. Ἐκτὸς περιστάσεων παραφροσύνης βεβαιωμένης οὐδὲν ματαιότερον ἡ τὸ τοιοῦτον ἐρώτημα. 'Ο ἔνοχος, λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ἱκτροί, δὲν εἴχε τὴν δύναμιν ν' αντισταθῇ εἰς τὸν πειρασμόν· ἀρα ἀθῶος.' Άλλὰ δύναται τοῦτο λύτις τοῦ ζητήματος νὰ θεωρῇθῇ; 'Ἐὰν τὰ δικαστήρια ἡκολούθουν τοιαύτην τοῦ κρίνειν μέθοδον, δσω πλείονα διέπραττέ τις ἐγκλήματα, τόσω ὀλιγώτερον θὰ ἦτο ὑπεύθυνος, ἀφοῦ ἡ σωρεία τῶν ἐγκλημάτων μαρτυρεῖ τὴν ἀδυναμίαν, ἀν δῆλος τὴν παντελῆ τῆς ἥθεικῆς συνειδήσεως ἔλλειψιν. 'Επομένως μόνον οἱ φύτει ἄγιοι θὰ ἤσαν ὑπόλογοι τῶν ἐγκλημάτων πράξεών των, ἐκεῖνοι δηλ. οἵτινες τυγχάνουσιν ἀνίκανοι νὰ ἐγκληματῶσι. Καὶ ἐὰν ἥθελομεν νὰ ἥμεθα συνεπεῖς πρὸς τὴν μέθοδον αὐτὴν μέχρι τέλους, προκειμένου περὶ ὑποτροπιαστῶν, θὰ εἴχομεν ἀδικον αὐξάνοντες καθ' ἔκάστην ὑποτροπὴν τὴν ποινήν. Τούναντίον, ως ἔχει διὰ τῆς πείρας ἀποδειχθῆ, διτι ἔκάστοτε ἀποβούνει τῷ ὑποτροπιαστῇ δυσχερέστερον νὰ βελτιωθῇ καὶ διτι τελικῶς ἀποβαίνει τοῦτο αὐτῷ αδύνατον, ἔδει ἐξ ἀπαντο; νὰ θεωρῇ δη νομοθέτης αὐτοὺς ως ὀλιγώτερον ὑπευθύνους, μάλιστα δὲ καὶ νὰ ἀθωῶνῃ τούτους ὀλησχερῶς. 'Ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς ἐγκλήμασι παρατηροῦνται κατὰ τοόπον κατα-

φανῆ δύο τινά: ἐν πρώτοις, ἔκταχτος διαύγεια πνεύματος, πλήρης σαρπήνεια συνειδήσεως, ἀνάλυσις τῶν πραγμάτων ἐνδόμυχος, μὴ ἐπιτρέπουσα νὰ ἀμφιβάλῃ τις, ὅτι οἱ ἥρωες οὗτοι τῶν κακουργοῦσικέων ἔχουσιν ἀκριβῆ εἰδῆσιν τῶν αἰσθημάτων των, τῶν ἐλατηρίων τῶν πράξεών των καὶ τῶν συνεπειῶν των. Οὐ μὴν ἀλλὰ τοσούτῳ τυγχάνουσι λογικοὶ καὶ ἀμφιδέξιοι περὶ τὴν διαλεκτικὴν καὶ τὴν ψυχολογίαν, ὥστε δύναται τις εὐλόγως εἰπεῖν, ὅτι οὐ μόνον δὲν εἶνε ἀνεύθυνοι, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὲρ τὸ δέον ὑπεύθυνοι. Ἀφ' ἑτέρου δῆμως ἡ κανονικὴ ἴσορροπία τῶν πνευματικῶν των δυνάμεων εἶνε κατεστραμμένη· ὅτι ἡ φαντασία, ἰδεώδης μορφὴ καὶ ὑπερβολὴ τῆς εὐαίσθησίας σθεννύσυσι μικρὸν κατὰ μικρὸν πᾶν ἄλλο ἔνστικτον καὶ πᾶσαν πρὸς τὸ καθῆκον ἐνέργειαν. Πάσχουσιν ὑπὸ ἥθικῆς νόσου, ἥτις αὐξάνει ἀντὶ νὰ μειοῖ τὴν εὐθύνην τῶν πράξεών των, καὶ ἥτις τοὺς καθιστᾷ ὑπεύθυνοτέρους, διότι ἐμφαίνεται ἐκ μέρους τοῦ ὑποκειμένου συναίνεσιν καὶ συνενοχήν. Ἡ συναίνεσις τοῦ ὑποτροπιάζοντος εἰς τὸ εἶδος τῆς ἥν διάγει ζωῆς, ἡ συνενοχὴ τῆς συνειδήσεώς του εἰς τὰ νέα αὐτοῦ ἔγχληματα, ἵσου τί ἐπιβάρυνει κατὰ πᾶσαν νέαν πτῶσιν τὴν ἐνοχήν του καὶ δὴ καὶ τὴν τιμωρίαν του.

Ἡ ἐνοχὴ τῆς Κα: Weiss δὲν ἀρχίζει ἀπὸ τῆς φαρμακείας τοῦ συζύγου της τὴν περὶ ταύτης ιδέαν δὲν συνέλαβεν εὔθυς ἐξ ἀρχῆς. Εἶχεν ἥδη συναίνεσιν εἰς ἄλλας ἀπιστίας, αἴτινες τῇ ἐραλ-νοντο μὲν ὀλιγώτερον σοθρού, περιεῖχον δῆμως τὴν τελευταίαν ἐν σπέρματι. Ἐὰν δεχθῶμεν ἥθικην νόσου παρὰ τοῖς δύοισι τῇ Κα Weiss προσώποις, ὑπάρχει ἀρχὴ καὶ πρόσδος τῆς νόσου καὶ ἔνεκα αὐτῆς ἀκριβῶς δέον νὰ τιμωρῆται· τὸ ἔγχλημα εἶνε, οὕτως αὐτῶν οὐδέποτε πρέπει νὰ τίθηται τὸ ζήτημα τῆς εὐθύνης. Εἶνε αὐτῶν οὐδέποτε πρέπει νὰ τίθηται τὸ ζήτημα τῆς εὐθύνης. Εἶνε μὲν ἀσθενεῖς, ὡς ὄνομάζουσιν αὐτοὺς οἱατοὶ καὶ φιλόσοφοι καὶ δέον νὰ λογίζωνται ὑπεύθυνοι τῆς νόσου των, ἥτις ἐστὶ τοῦ ἔγχληματος; των τὸ σπέρμα. Ἀλλὰ φέρουσι τάχα μόνοι τὸ βάρος τῆς εὐθύνης ταύτης; Ἡ ἐσωτερικὴ των διαφθορὰ δὲν ἔχει τάχα αἴτιαν τινὰ ἐξωτερικήν, ἥτις καὶ ἀν ἔτι δὲν τὴν παρήγαγεν, ἐξ ἀπαντος τὴν ὑπέθαλψεν, ἥ τὴν ἐπεβάρυνεν; Αἱ ἔγχληματικαὶ ψυχαὶ εἶνε καὶ αὐταὶ θύματα, θύματα τῆς νῦν κρατούσης κοινωνίας φιλολογίας. Εἰς τοὺς νευρικοὺς καὶ λεπτοφυεῖς δργανισμούς των, δργανισμούς ἴσορροπίας ἔκταχτως ἐπισφαλοῦς, τὸ δηλητήριον διανέμεται καθ' ἔκαστην διὰ τῶν νοσησῶν καὶ κακοποιῶν τούτων δημοσιευμάτων, ἀτινα ῥίπτουσιν ἐν τῇ εὐφλέ-

κτωρ αὐτῶν φαντασίᾳ διενοχλητικωτάτας ίδέας ἐπιτυχίας καὶ ήδουνῆς, αἵτινες ἀποβαίνουσι τοσοῦτοι πειρασμοὶ καὶ πειρασμοὶ ἀκαταμάχητοι. Ἡ φιλολογία εἶνε προϊόν τῆς κοινωνίας· ἐνῷ δὲ εἶνε ἀποτέλεσμα, ως τοῦτο συμβίνει γενικῶς ἐν τῇ φύσει, γίνεται σύναρμα καὶ αἰτία Κινδυνεύομεν ἵσως νὰ θεωρηθῶμεν γελοῖοι, δύμιλοῦντες περὶ εὐθύνης καὶ συνενοχῆς τῆς φιλολογίας, ἀλλ' οὕτε οἱ πρῶτοι εἴσεθο οὕτω δυξάζοντες, οὕτε οἱ τελευταῖοι. Ὑπάρχει μεγάλη σήμερον τάσις, εἰς τὸν ἀποδίδωσι τὴν μυστηριώδη προέλευσιν τῶν ἔρωτικῶν ἐγκλημάτων εἰς τὴν ῥομαντικὴν φιλολογίαν.

Καὶ ἐπειδὴ γράφομεν περὶ τῶν ἔρωτικῶν ἐγκλημάτων, λαβόντες ἀφορμὴν ἔχ τοῦ ἐγκλήματος τῆς Κ^α: Weiss, ἔρωτῶμεν: ὁ φόνος οὗτος ήτο πάποπειρα φόνου, ἀφοῦ δὲν ἐπετεύχη τὸ σκοπούμενον ἀποτέλεσμα—ὅπερ δυμώς ἀδιάφορον, διότι τετελεσμένον ήτι μή. τὸ ἐγκλημα περιέχει τὴν αὐτὴν δόσιν θελήσεως—εἶνε ἀτιμος; Ἐὰν ναί, τί εἶνε ὁ ἔρως ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει καὶ τί ζητεῖ παρ' ἡμῶν ἡ φύσις; Ἐὰν τούνχντίον δικαιιολογεῖται ἡ πρᾶξις καὶ δύναται κατὰ τινα τρόπον νὰ ἔξηγηθῇ, τί εἶνε τὸ κκθῆκον καὶ τί ἡ κοινωνία ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν; Καὶ ίδού πῶς, τοιούτου τεθέντος διλήμματος, δύνανται νὰ εύρεθῶσιν ἀνδρες, νομίζοντες, ὅτι ὁ ἀρχικὸς νόμος τῆς συνομιλίας τῶν δύο φύλων ἀνεύρων καὶ ἀνευ φράσεων, θὰ ητο πολλῷ ἀπλούστερος. Ἰσως ἐὰν ὁ νόρος οὗτος, εὐλαβούμενος ύφ' ἀπάντων τῶν ὄντων, ἐκανόνιζε καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀνάγκην περὶ συντηρήσεως τοῦ εἰδους ἡμῶν, ἡ ἀνάγκη τοῦ φόνου, ως ἔκείνου, διν συνέλαθε καὶ ἀπεπειράθη ἡ Κ^α: Weiss δὲν θὰ ἐπεβάλλετο εἰς τὸ θῆλυ, ως ἵσως δὲν ἐγίνετο τοῦτο κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς τῆς ζωϊκῆς πλάσεως ἔφερεν ἀπὸ τοῦ κόκκυγος παράρτημα τὸ ὄφιοειδὲς κέρχος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΑΛΛΙΣΠΕΡΗΣ